

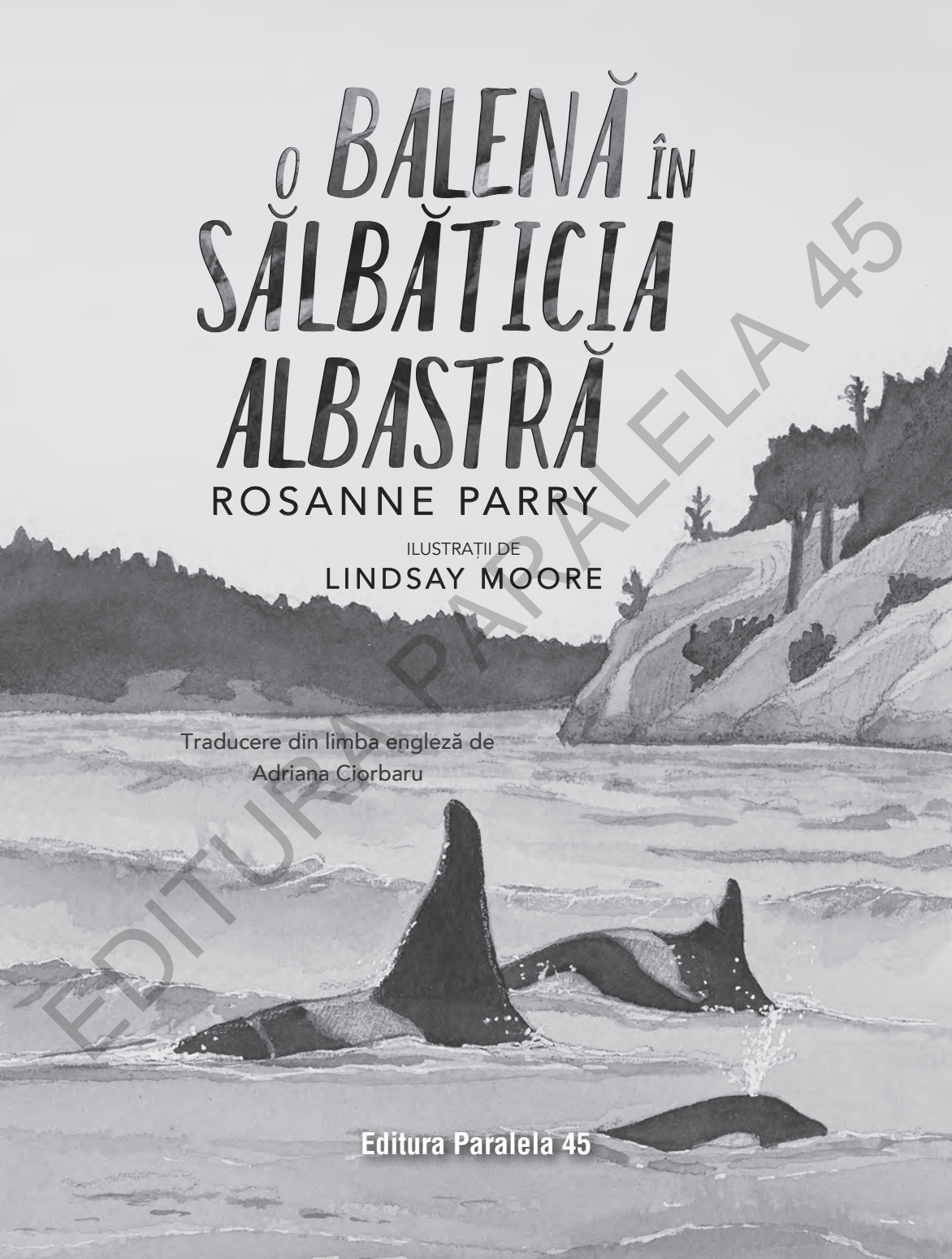
o BALENĂ ÎN SĂLBĂTICIA ALBASTRĂ

ROSANNE PARRY

ILUSTRĂȚII DE
LINDSAY MOORE

Traducere din limba engleză de
Adriana Ciorbaru

Editura Paralela 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PARRY, ROSANNE

O balenă în Sălbăticia Albastră / Rosanne Parry; il. de
Lindsay Moore; trad. din lb. engleză de Adriana Ciorbaru. –

Pitești: Paralela 45, 2021

ISBN 978-973-47-3361-3

I. Moore, Lindsay (trad.)

II. Ciorbaru, Adriana (trad.)

821.111

A Whale of the Wild

Rosanne Parry

Text copyright © 2020 by Rosanne Parry

Illustrations copyright © 2020 by Lindsay Moore

Published by arrangement with HarperCollins *Children's Books*, a division of
HarperCollins Publishers

Fotografii cu orci © Ken Rea, Spirit of Orca; fotografia dintelui de orcă
prin amabilitatea lui Tracie Merrill, The Whale Museum, Friday Harbor,
Washington

Hartă de Elizabeth Person

Mulțumiri speciale lui Katie Jones, de la Centrul de cercetare a balenelor,
pentru verificarea informațiilor

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

[www. edituraparelela45.ro](http://www.edituraparelela45.ro)

Cuprins

CAPITOLUL 1: Neamul	»»» 1
CAPITOLUL 2: Zgomotul	»»» 15
CAPITOLUL 3: Păsările	»»» 27
CAPITOLUL 4: Adunarea	»»» 41
CAPITOLUL 5: Lungul dans	»»» 59
CAPITOLUL 6: Nașterea	»»» 67
CAPITOLUL 7: Răpirea	»»» 79
CAPITOLUL 8: Golful Însângerat	»»» 89
CAPITOLUL 9: Căutarea	»»» 99
CAPITOLUL 10: Salvarea	»»» 111
CAPITOLUL 11: Ducătoarele lungi	»»» 127
CAPITOLUL 12: Cutremurarea mării	»»» 135
CAPITOLUL 13: Pasajul Amăgirii	»»» 137
CAPITOLUL 14: Valurile	»»» 141

CAPITOLUL 15: **Capătul Uscatului** »»» 155

CAPITOLUL 16: **Foca** »»» 165

CAPITOLUL 17: **Rătăcirea** »»» 177

CAPITOLUL 18: **Sălbăticia Albastră** »»» 185

CAPITOLUL 19: **Neamul Dispărut** »»» 199

CAPITOLUL 20: **Vânătoarea** »»» 211

CAPITOLUL 21: **Spre casă** »»» 227

CAPITOLUL 22: **Regăsirea** »»» 239

CAPITOLUL 23: **Foamea** »»» 249

CAPITOLUL 24: **Somonul** »»» 261

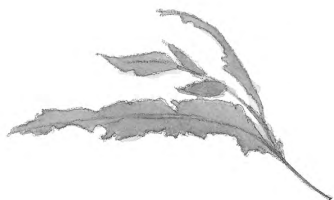
CAPITOLUL 25: **Neamul** »»» 275

»»» — »»»

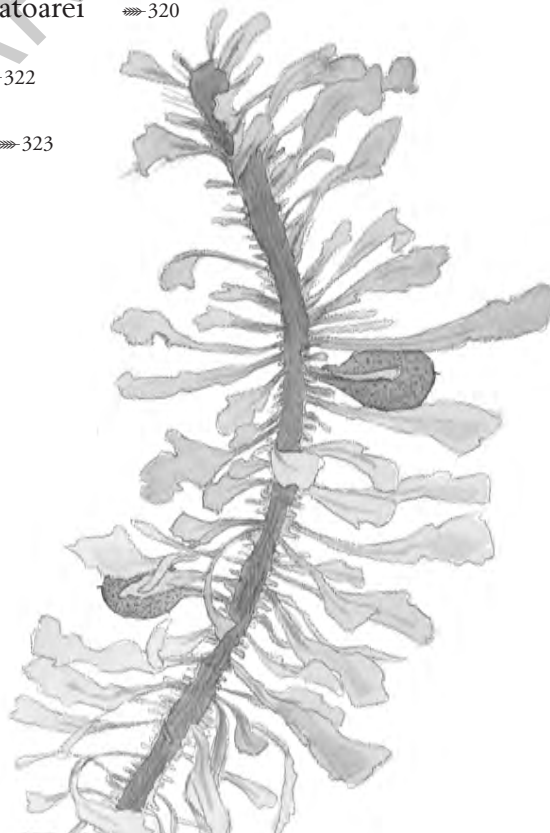
Comunitatea balenelor ucigașe
rezidente sudice »»» 291

Harta Mării Salish, văzută de Vega »»» 294

Despre orci »»» 296

Comunicarea	»»» 298
Dinții	»»» 299
Famiile de orci	»»» 300
Somonul	»»» 301
Primele popoare ale Mării Salish	»»» 302
Habitatele regiunii Mării Salish	»»» 304
Primejdii în Marea Salish	»»» 316
Cum pot ajuta orcile?	»»» 318
Notele autoarei și ilustratoarei	»»» 320
Resurse	»»» 322
Mulțumiri	»»» 323

CAPITOLUL 21
SPRE CASĂ

— Deneb, mergem acasă.

— Acasă? spune Deneb, ridicând privirea spre mine. Sunt gata.

Altădată ar fi sărit și ar fi împrôșcat și ar fi înotat în cercuri în jurul meu. Acum își ia locul în umbra mea de înot și mă așteaptă să-l conduc. Soarele răsare,

arătându-mi drumul spre casă. Studiez rostogolirea valurilor și puterea curenților.

— Pe aici, spun ferm, luând direcția răsăritului.

Nu știu cât o să dureze și nici măcar dacă avem puterea să facem tot drumul înapoi. Zile în șir fără mai nimic

de mâncat, iar capul – de

fapt, întreg trupul –

mă doare. Dar nu e

hrană pentru noi

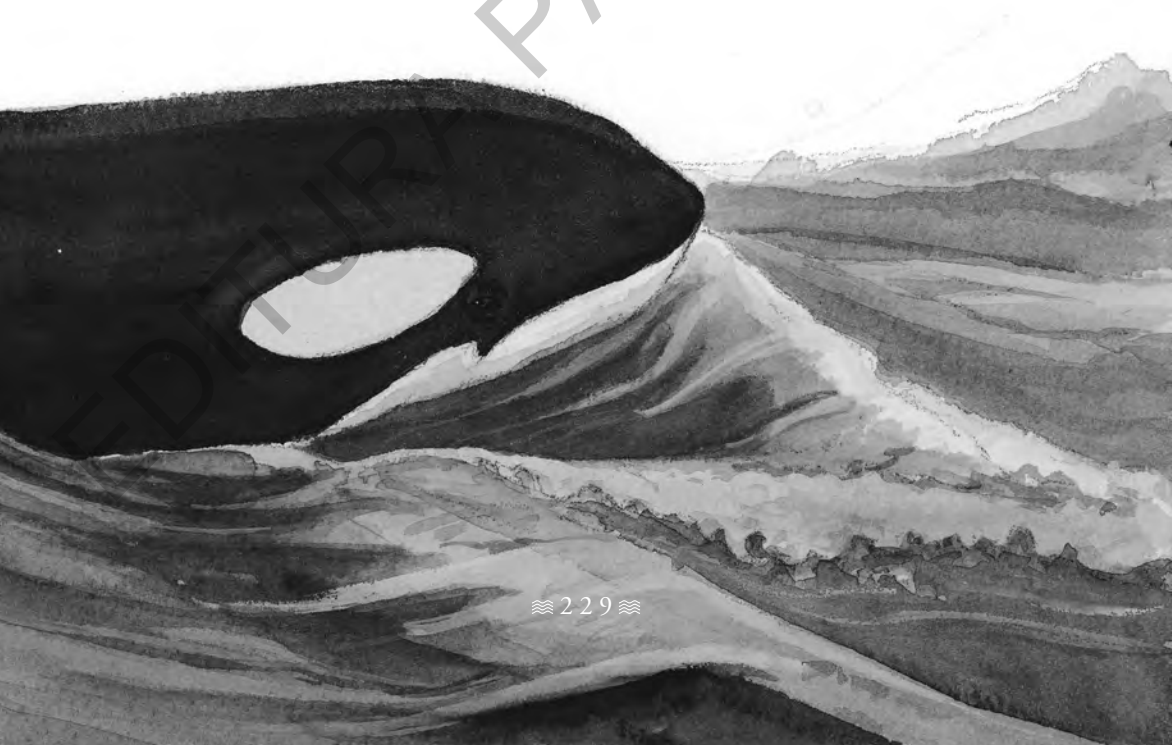
în Sălbăția

• Albastră.

Iar adevărul, partea pe care nu suport să i-o spun fratelui meu, este că s-ar putea să nu fie hrană pentru noi nici acasă. Dar nu am să-l las să se înece aici în larg, departe de Marea Salish și de oasele strămoșilor noștri. Am să-l duc acasă. Am să scormonesc marea ca să-l hrănesc și, dacă n-a rămas nimic, am să-l păzesc până la ultima suflare.

Călătorim toată ziua și toată noaptea, tot timpul contra curentului. Oceanul pare gol fără Cei Dispăruți. Păsări cenușii, mai mult aripi decât trup, zboară deasupra noastră, își țin aripile întinse, înclinându-se într-o

parte și-n alta după cum le duce vântul. Bine ar fi să fie și apa la fel de ușoară ca aerul. Oricum, compania lor mă încurajează. Ne oprim de două ori ca să dormim puțin. Slăbit cum este după mușcătura rechinului, Deneb înoată totuși lângă mine fără să se plângă.

O ținem mereu către locul în care răsare soarele dimineața. În fierbințeala amiezii ne odihnim și lăsăm soarele să ne încălzească. Înotăm din nou când apa se răcește, cu aripioarele cozii către asfințit. Sper să fie o noapte senină ca să pot găsi luna. În ultimele două nopți, luna a fost pe jumătate, toată lumina de care am nevoie.

Bunica zice că soarele și luna sunt surorile ei mai mari. Sunt recunoscătoare pentru lumina lor. Nu sunt destul de înțeleaptă ca să-mi găsesc drumul doar după curenți, așa cum face Bunica în zilele cețoase. Așa că urmăresc luna și soarele la răsărit. Sper să fie cer senin și aleg drumul cât de bine pot.

Mai târziu, în a treia zi, fundul mării începe să urce ușor. Găsim un pește plat care se ascunde în nămol. De-abia ne ajunge de o îmbucătură după ce îl împărțim.

Încerc să-i dau lui Deneb partea mea, dar el o refuză cu încăpățănare.

— Am nevoie de tine.

Este tot ce spune.

A slăbit în timpul călătoriei, și eu sunt atentă să văd orice semn al răului de foame – derută, pierderea memoriei, schimbarea formei capului.

Niciun frate nu ar cuteza să-și facă sora slăbănoagă, dar îl aud pe Deneb verificându-mi burta și părțile laterale când crede că nu bag de seamă. De fiecare dată mormăie pentru sine:

— Bine, e bine până acum.

Nu sunt chiar așa de sigură. Niciodată nu m-am simțit atât de istovită. Cum o să știu dacă mă lovește răul de foame? Dacă mă apuc să-l conduc pe fratele meu pe calea greșită? Dorința de a renunța și de a dormi mă înconjoară ca tentaculele unei caracatițe. Nu am ce face decât să merg înainte. Sunt prea epuizată ca să mă gândesc măcar la ce o să găsim, sau nu o să găsim, odată întorși acasă.

Când ne apropiem de țărm, mă uit deasupra și dedesubtul apei după repere. Fiecare râu care se varsă în ocean lasă în nămol o urmă ca o coadă de pește. Fiecare are forma ei, mai slabă dacă e un râu leneș, mai adâncă și mai lungă dacă e un râu mare. Intrarea în Marea Salish are coada de pește cea mai mare. Cutremurarea mării și valurile uriașe au schimbat forma cozilor de pește – pe unele mai puțin, pe altele mai mult. Mă străduiesc din răspuțeri să găsesc reperele cunoscute. Credeam că au să rămână mereu la fel.

Sunt surprinsă când Deneb spune:

— Hei, aia nu e insulița de lângă Capătul Uscatului?

Ba e chiar ea! Insula este mai mică decât era înainte.

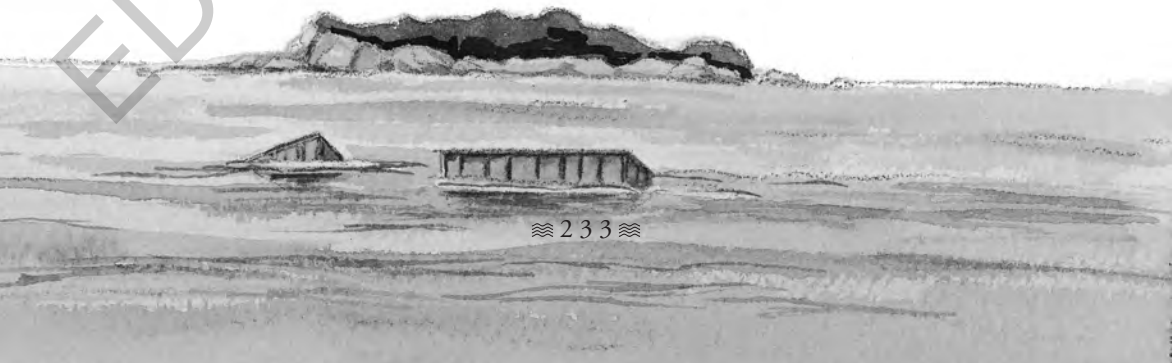
O bucată de stâncă s-a prăvălit în apă. Un fior de teamă îmi străbate corpul. Ridic capul. Încotro mă întorc, totul arată altfel. Țărmul este înțesat de copaci ruți, cu coaja și crengile smulse. Calea ducătoarelor de uscat e goală. O dâră de sânge de ducătoare plutește la suprafață, făcând

să mă usture ochii. Și e liniște, atât de multă liniște încât pot să văd mai departe decât am văzut vreodată.

O ducătoare de lucruri are botul împotmolit în fundul mării și capătul mușcător în aer. Îi zăresc dinții în formă de cerc, nemișcați acum. În nămol zac în devălmășie pătrate din partea de sus a ducătoarei. Uneori o ducătoare de lucruri mai pierde câteva pătrate pe timp de furtună, dar atâtea căzute n-am văzut niciodată. Sunt deja acoperite de alge. Crabii fojgăiesc deja pe ele și curând o să apară și aricii-de-mare. Peștișorii care mișună prin nisip își caută un alt ascunziș.

— Vă urez noroc, peștișorilor! strig.

Ei sunt hrana somonului nostru iubit, și ăsta e primul semn bun pe care îl văd. Aud chiar un clipocit când peștișorii găsesc un loc cu pietriș, cum le place, și se aruncă în el cu coada înainte. Am văzut-o de multe ori, dar n-am mai auzit-o. Nu mă pot abține: îi alung pe

EDITURIA RAIPELA 45

peștișori de lângă mormanul de pătrate. Aud șoaptele slabe ale fiecăruia. De necrezut!

Deneb mă urmează credincios.

— O să mâncăm de-ăștia mici acum? spune, străduindu-se din răspuseri, fără a reuși, să pară entuziasmat.

— Sigur că nu! Ce-ți dă prin cap?

Trimit clicuri într-un cerc larg. E straniu. Nu sunt ducătoare cu plase, nu sunt ducătoare de observare. Până și urlătoarele mici care zboară prin aer și lasă după ele dungi pe cer sunt duse.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii? întrebă Deneb. Au dispărut?

— Or fi speriați, ca peștișorii care se ascund în nisip, spun. Poate că se ascund și ei.

Mă gândesc intens la somonii noștri. E încă anotimpul în care muntele îi cheamă acasă. Au să vină anul ăsta? Dacă ducătoarele cu plase rămân la țarm, o să fie mai mult somon pentru noi. Poate.

— O să găsim Locul de Adunare, hotărâsc. Dacă neamul nostru e încă în mare, acolo o să ne caute.

Mă îndrept către partea dinspre ape reci a pasajului. Fluxul ia locul refluxului și înotăm mai iute. Și Deneb se mișcă mai rapid, în ciuda rănii, care trebuie să-l doară foarte tare. Pielea i s-a întărit și poate împinge mai bine din aripioarele cozii, dar are nevoie de hrană ca să se facă bine.

— O să am o cicatrice? spune, rostogolindu-se pe o parte ca să mă privească. O să am! Sunt sigur. O să fie mai mare decât a Unchiului Rigel?

— O să ai o cicatrice curbată. A Unchiului Rigel e dreaptă, spun.

Nu-mi vine să cred că este mândru de ea! Mă simt îngrozitor ori de câte ori i-o văd. Nu l-am apărât. Putea să se înece, acolo, în sălbăticie, atât de departe de casă.

— E destul de lungă, îi spun. Și adâncă. Nimeni din tot neamul nostru nu are o cicatrice de rechin ca a ta.

Deneb fredonează când înoată, gândindu-se, fără îndoială, la aventura lui și la cum o s-o povestească cel mai bine pentru un efect dramatic.

Eu nu am inima ușoară, ca el. Nu am de unde ști dacă familia a supraviețuit. Totuși, Mama ar putea fi

aici – toată familia ar putea fi prin preajmă. Poate dăm de ei chiar dincolo de următoarea insulă. Căutând, așa cum fac și eu.

Când ajungem în apropierea Locului de Adunare, strig:

— Sunt Vega, fiica Arcturei, nepoata Siriei, din Neamul Dinspre Cald al Mâncătorilor de Somon.

Vocea îmi răsună în marea tăcută.

— Deneb! Fratele Vegăi, fiul Arcturei, nepotul Siriei, din Atotputernicul Neam al Mâncătorilor de Somon!

Mica lui aripioară dorsală despică suprafața mării și Deneb scoate cel mai înalt *ciaaaa* de care e în stare – așa cum fac întotdeauna unchii, ca să ne anunțe prezența. Îmi vine să plâng. E atât de mic și se străduiește atât de tare.

Îmi ridic bărbia și o mișc dintr-o parte într-alta pentru a prinde cele mai mici sunete din apă. Suntem la ape puțin adânci acum și dintre bolovani de dedesubt se ridică ronțăitul familiar al crabilor și al aricilor-de-mare.

Un geamăt îndepărtat vine de la o balenă minke. Privesc deasupra apei și aud foci mârâind una la cealaltă pe țărm. Mă las înapoi în apă, tot ascultând.

În cele din urmă, aud foarte slab:

— Sunt Aquila, fiica Novei,
nepoata Siriei!

Și apoi:

— EU! Sunt eu!

